

POLLY ZUBATÁ

Zkouška Sedmispáčů

Lucy
Astnerová

FRAGMENT

Polly Zubatá – Zkouška Sedmispáčů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lucy Astnerová
Polly Zubatá – Zkouška Sedmispáčů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lucy Astnerová

POLLY ZUBATÁ

Zkouška Sedmispáči

Ilustrovala Lisa Hänschová

FRAGMENT

Lucy Astner, POLLY SCHLOTTERMOTZ
© 2016 by Planet! in Theinemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
Translation © Martina Valentová, 2018
České vydání © Albatros Media a.s., 2018

ISBN e-knihy 978-80-253-3957-2 (1. zveřejnění, 2018)
ISBN tištěné verze 978-80-253-3889-6 (1. vydání, 2018)

Pro Leni a Lotti – jste kouzlem mého života

Nepříjemné překvapení

„Proklatě!“ Ať na něj Polly tlačila, nebo za něj tahala sebevíc, ten pitomý zub se ani nehnul! Naštvaně odhodila mámino zrcátko do sena a schovala si obličej do dlaní. „Jestli tenhle monstrózní zub brzo nezmizí, můžu se jít rovnou zahrabat do kompostu!“ Leni svou kamarádku znepokojeně pozorovala. Chudák Polly! Celý den byla zalezlá ve stáji, nadávala a vrtala se v puse. Ani poníci ji nedokázali přivést na jiné myšlenky.

„Já si teda myslím, že nejde skoro vůbec vidět,“ řekla Leni odhodlaně. Potom vrátila do košíku kartáč, se kterým hřebelcovala Guláše a Polévku, a vylezla za Polly na kupu sena.

„Děláš si legraci?“ Polly trochu zaklonila hlavu a vytáhla si horní ret tak vysoko, jako by si ho chtěla přilepit na špičku nosu. „Vždyť tahle věc je větší než ledovec, co potopil Titanic!“

Leni se rozesmála. Jenže Polly měla pravdu. Ten nový špičák byl vážně dost velký! Špičatý a obrovský!

Polly s povzdechem svésila hlavu.

„Já to prostě nechápu. Vždyť mléčnej zub vypadl teprve včera! A dneska ráno jsem se probudila s tímhle tesákem! Tohle přece není normální!“

Polly spíš čekala, že jí Zoubková víla nechá pod polštářem nějaké překvapení. Třeba novou sponu do vlasů. Nebo tužku s koníky, kterou nedávno viděla ve svém oblíbeném časopise. Jenže místo toho na ni dnes ráno čekalo úplně jiné překvapení – a navíc v puse. Bílé, špičaté a obří. Nový špičák ji *nepříjemně* překvapil.

„S touhle věcí vypadám úplně praštěně. Zatraceně!“ Polly si smutně přitáhla kolena blíž k tělu a objala je rukama.

„To je nesmysl,“ odpověděla Leni. „Nevypadáš vůbec praštěně!“

Polly k ní vzhledla a nedůvěřivě se na kamarádku podívala.

Leni se drze pousmála. „A i kdyby ti vyrostlo ještě dvacet špičatejch zubů a vyrašily ti hnusný, zelený bradavice... vždycky budeš moje nejhezčí, nejmilejší a nejlepší kamarádka na celým světě! To ti přísáhám, Polly Zubatá!“ S chichotáním Polly objala a obě se skutálely ze sena. Polly si nemohla pomoci a konečně se taky rozesmála.

Leni byla opravdu ta nejlepší kamarádka na světě! Sice si vůbec nebyly podobné, protože Leni měla krátké hnědé vlasy a zelenohnědé oči, zatímco Polly byla pihovatá blondýnka, ale obě dívky byly přesvědčené, že jsou ve skutečnosti dvojčata. Měly totiž narozeniny přesně ve stejný den, 14. března. A obě nesnášely růžičkovou kapustu. A kluky!

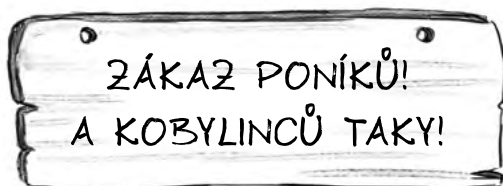
Fujtajbl! Od doby, kdy spolu před rokem zachránily poníky Guláše a Polévku z hořící stáje Horsta Všiváka, byly Polly a Leni nerozlučné. A protože ten hnusný Všivák zapálil svou stáj schválně, aby z pojišťovny vymámil peníze, mohly si potom kamarádky oba poníky nechat. V podstatě za odměnu.

Teď byli Guláš s Polévkou ustájení na starém statku, který Pollyini rodiče před pár lety koupili a opravili. Nacházel se na krásném místě v německé Kalifornii, přímo u Baltského moře.

Samozřejmě by bylo spravedlivé, aby si jednoho poníka mohla nechat Leni. A také se o to pokusily. Jenže Leni bydlela s rodiči v malém bytě v sousedním Schönbergu, a když se snažily dostat tlustého Guláše po úzkém schodišti do druhého patra, byl tak nervózní, že z něj vypadly dva ohromné kobylince, ze kterých se ještě kouřilo. A navíc rovnou na novou rohožku paní

Kadeřávkové! A když pak Guláš sežral panu Nohavicovi ze schránky nedělní noviny, bylo vymalováno. Lenini rodiče Guláše v bytě nechťeli. A paní Kadeřávková dokonce přibila na domovní dveře ceduli s nápisem:

Proto zůstali oba poníci ustájení u Polly na statku a Leni sem každé odpoledne přijela, aby se o ně společně postaraly. A zajezdily si!

„Už jsi přemýšlela o tom, co všechno u vás ukážeš v pondělí dětem?“ Leni podala Gulášovi skrz mříž plnou hrst sena.

Ach ne! Školní výlet! Polly na něj kvůli mrzutostem s novým zubem úplně zapomněla. Nedávno začal nový školní rok a paní Česneková, jejich třídní učitelka, ji poprosila, jestli by si mohli udělat s celou třídou výlet na statek v Kalifornii. Ve škole totiž pořádali projektové dny a projekt jejich třídy se jmenoval „KOVBOJOVÉ A INDIÁNI“. Takže se přímo nabízelo, aby se vydali

na statek rodiny Zubatých. Nejen za poníky, ale i kvůli Pollyně mamince. Antonie Zubatá pochopitelně nebyla žádná kovbojka ani indiánka. Její mamka byla truhlářka a vyráběla v bývalém kurníku divadelní kulisy: obrovské pohádkové paláce, starobylé rytířské hrady a zakleté zámky. Teď pracovala na westernovém městečku pro dětské divadelní představení. Takovou příležitost si přece nemohli nechat ujít, pomyslela si paní Česneková, a proto měla celá třída přijet v pondělí na statek v Kalifornii. Ještě včera se Polly těšila na to, až své spolužáky provede po statku, ale dneska ji to úplně přešlo. Zatrolený zub!

„Táta asi upeče švestkový koláč,“ zamumlala nakonec Polly a nabídla Polévce starou mrkev. „A potom nám mamka ukáže svou dílnu a děti si budou moct zajezdit na ponících.“

Leni svraštila čelo. „I Marvin?“

Při pomyšlení, že by se měl Marvin projet na jednom z jejích poníků, se Polly sevřel žaludek. Marvin Kowalke byl nejsilnější, ale hlavně nejodpornější kluk ze třídy! Už několikrát si Polly dobíral kvůli jejím pihám. Co by udělal, kdyby spatřil její obří zub? Ne, Marvin Kowalke se na Gulášovi nebo Polévce rozhodně *neprojede*. Ale můžou tomu Polly a Leni nějak zabránit?

„Jestli Gulášovi nebo Polévce zkriví jenom vlásek, tak...“ Polly usilovně přemýšlela. „Tak na něj od hlavy k patě naházíme slepičince!“

„A kobylince!“ smála se Leni.

„A hovnivály!“ dodala Poly a obě se smíchy válely po seně.

„A když nic z toho nezabere,“ navrhla Leni, jakmile se dokutálely až ke dveřím do stáje, „tak ho prostě kousneš tím novým zubem!“

Jenže tenhle nápad nepřipadal Polly vůbec vtipný. Měla totiž takový divný pocit, že s tímhle zatraceným špičákem žádná legrace nebude. Ani trošililinku...

A najednou je z tebe upír

Hrachová polévka! Proč máme zase hrachovou polévku? Pollyin tatínek vařil skvěle, jenže od doby, co už nepracoval v Schönbergu, ale na klinice v Kielu, měla přípravu večere, a to dokonce i o víkendu, čím dál častěji na starosti máma. A ta uměla vařit asi tak dobře jako žížala žonglovat.

„Polly!“ zavolala mamka a chaoticky se motala v kuchyni. „Mohla bys mi rychle otevřít tuhle plechovku?“ Konzerva s hrachem proletěla vzduchem dřív, než Polly stačila odpovědět, že se jí do toho vůbec nechce. To je fakt super! Jako by nestačilo, že Polly hrachovou polévku úplně nesnáší, teď musí navíc pomáhat s vařením!

„Říká se *prosím*, mami.“

„Cožeee?“ Cibule syčela v hrnci tak nahlas, že mamka musela křičet. Polly protočila oči.

„Mohla bys mi *prosím* otevřít tuhle plechovku! A kromě toho se neříká *cože*, ale *co prosím!*“

„Nechovej se stejně jako tvůj otec!“ čertila se máma a hodila jí druhou plechovku s hrachem.

Pollyin tatínek Kornelius vždycky kladl velký důraz na pravidla slušného chování. Jenom proto, že Polly a její mladší sestra vyrostly na statku, se přece nemusí chovat jako dobytek.

„Tak co je s tou konzervou?“ křičela máma skrz výpary z cibule. „Jestli ten hrách hned neotevřeš, hodím do té polévky růžičkovou kapustu!“

Polly se zašklebila. Mamka moc dobře věděla, že kapustu nesnáší!

Polly mrzutě otevřela velký kuchyňský šuplík. Tam, kde měl být otvorák na konzervy, ležela štětka na záchod.

„Otvorák tady není, mami!“ Polly doufala, že se konečně vyhne vaření, ale mamka jen pokrčila rameny.

„Lotti asi zase všechno přerovnála. Tak ho prostě budeš muset najít.“

Pollyině sestře Lotti byly sice teprve dva roky, ale už uměla vyvádět pořádné lumpárny. Polly si myslela, že ta nejlepší věc na mladší sestře byla to, že to nebyl mladší *bratr*. Přesto jí Lotti občas pěkně lezla na nervy. Třeba když těmi svými prstíčky čmárala do Pollyiných nejoblíbenějších sešitů s koňmi. Nebo když v noci tak dlouho řvala, že byla mamka na druhý den hrozně unavená a nemohla s Polly pracovat na ohradě pro Guláše a Po-

lévku. Proto se Polly jednoho nedělního rána před dvěma měsíci rozhodla, že nechá maminku s tatínkem pořádně se prospat, posadila Lotti do malého vozíku a vyrazila s ní do Schönbergu. V Schönbergu

byl totiž bleší trh a Polly si byla jistá, že se jí podaří sestřičku dobře prodat. Bohužel jí tlustá paní Ředkvičková nevěřila, že by Pollyini rodiče něco takového dovolili. Místo toho okamžitě zavolala její mámě. Ta se potom jako tasmánský čert přiřítla z Kalifornie rovnou do Schönbergu, naložila Lotti do auta a nechala jít Polly celou cestu zpátky pěšky. A ještě k tomu nesměla týden vkročit do stáje. Takhle to chodí, když má člověk malou sestru...

Takže když teď Polly našla v kuchyňském šuplíku záchodovou štětku, raději ani nechtěla vědět, kde je asi otvírák na konzervy.

„Jestli tu plechovku neotevřeš, než napočítám do tří, hodím tam tu růžičkovou kapustu!“ vyhrožovala máma a mávala u toho vařečkou.

Polly se zašklebila. Může být tenhle den ještě horší? Nejdřív ten prokletý zub a teď navíc ještě kapusta!

Zub! No jasně! Polly najednou dostala skvělý nápad. K něčemu tahle monstrózní věc přece musela být dobrá, nebo ne? Přesně tak! Nový špičák provrtal plechovku

bez sebemenší námahy, a než mamka stihla začít počítat do tří, otočila Polly konzervu kolem dokola a víčko zaráchotilo na podlaze.

Víčko od konzervy ale nebylo to jediné, co spadlo s rachotem na podlahu. Jakmile mamka spatřila, jak Polly otevřela konzervu, lekla se a převrhla hrnec.

Svinčíku z rozvařené cibule, který se rozlil po podlaze, si však Antonie Zubatá vůbec nevší-
mala. V tuhle chvíli ji zajímala jen jedna ob-
rovská maličkost. „Panebože, Polly! Odkdy
máš tenhle zub?“

Dobrou zprávou dnešního večera bylo, že se k večeri nepodávala hnusná hrachová polévka, ale pizza od veselého Luigiho. Horší zprávou však bylo to, že se táta přihnul domů rychlostí blesku, zavřel se s mámou na dvě hodiny do stáje a Polly se mezitím musela postarat o svou sestru. A Lotti se právě bavila tím, že lepila na stěnu v obý-
vacím pokoji salám z Luigiho pizzy.

Když se máma s tátou konečně vrátili ze stáje, ani si té salámové dekorace nevšíimli. Mamka byla bledá jako stěna a tátovy vlasy vypadaly, jako by si v nich nějaký pták postavil hnízdo. Zatímco Lotti malovala na stěnu nosorožce s pomocí Luigiho rajčatové omáčky, Polly seděla s otevřenou pusou a rodiče si pozorně prohlíželi její zub.

Tatínek polkl.

„Je to hodně zlé, Antonie?“

„Vždyť to vidíš sám!“ povzdychla si útrapečně mamka.
„Je hrozně velký.“

„Větší než Winifredin?“

„*Mnohem* větší...“

Táta zaúpěl a schoval si obličej do dlaní. Polly začínala mít strach. Věděla, že tenhle zub je všechno jiného, jen ne skvělý, ale pro tátu s mámou zřejmě představoval hotovou katastrofu! A co s tím má společného teta Winnie?

Teta Winifred ve skutečnosti nebyla Pollyina teta, ale dokonce prateta, protože byla sestrou její babičky. Ale protože si každý pod pratetou představí starou vráscitou paní, říkali jí všichni „teta Winnie“. Stejně se to k ní hodilo mnohem víc. Polly měla tetu Winnie moc ráda. O tom nebylo pochyb. Ale při nejlepší vůli si nedokázala představit, co může mít s tímhle zatroleným zubem společného.

Táta si povzdychl. „Řekneš jí to ty, Antonie?“

Mamka se na něj naštvane podívala. „*Já?* Proč *já?* Je to i *tvoje* dcera!“

„Ale ten problém vězí bezpochyby ve *tvoji* rodině! Nebo je Winifred snad *moje* teta?“

„Hlavně se zase nehádejte!“ skočila jim Polly naštvane do řeči. Začínalo jí to připadat jako naprostá hloupost.

„Je to jen pitomý zub! A teta Winnie s tím nemá vůbec nic společného!“

Máma s tátou se na sebe podívali. Potom chytla mamka Polly za ruku. „Polly, vážně nevím, jak ti to mám říct, ale...“ Vzdychla.

Teď už byla Polly doopravdy vyděšená. Když mamka nenacházela slova, muselo jít o něco opravdu strašného!

„Ale co?“ vyzvíдалa Polly. Úplně jí vyschlo v krku.

Máma s tátou se na sebe ještě jednou bezradně podívali, potom mamka konečně sebrala odvalu.

„Teta Winnie je upír.“

„Upír?!“ Polly se nahlas rozesmála. Představovala si všechno možné, ale rozhodně nepočítala s takovým hloupým vtipem. „Jasně, mami!“ hihňala se. „A ty jsi císařovna ze Země Nezemě a táta je král pirátů a já, já jsem princezna na hrášku!“

„Ne, zlatíčko,“ řekl táta vážně. Ani trošku se nesmál. „Pravděpodobně jsi také upír. Stejně jako Winifred.“

„Já jsem taky upír?“ Polly na své rodiče nevěřičně zírala a čekala, až se tomu konečně od srdce zasmějí. Ale Antonie a Kornelius Zubatí se na svou dceru jen užasle dívali a smutně pokyvovali hlavami.

Polly tomu prostě nemohla uvěřit. To musel být nějaký vtip!

„Nemáte náhodou horečku? Upíři přece *neexistují!* Ne doopravdy!“

„Ale existují. V mámině rodině upíři existují.“ Táta vrhl na mámu vyčítavý pohled.

„A proč teda máma není upír?“

Mamka si povzdychla. „Celá tahle upíří záležitost je složitá. Doteď byl v každé generaci rodiny Zubatých nějaký upír. Ale protože to mě a mé sestřenice minulo, mysleli jsme si, že už je po všem.“

Táta se předklonil a opatrně vytáhl Pollyin horní ret. „Tvá matka se zřejmě spletla...“

Ale teď už měla Polly všeho plné zuby! Naštvaně vyskočila a odstrčila tátovu ruku od své pusy. „Já *nechci* být upír! A taky *nejsem*! Jsem úplně normální holka. Proklatě!“

Než stihli máma s tátou odpovědět, vyřítila se Polly z obývacího pokoje. Byla tak rozzlobená, až měla pocit, že se při každém jejím kroku otřásají zdi. A Lottina kolečka salámu vážně odpadala ze stěny. Jenže když chtěla Polly demonstrativně prásknout dveřmi, aby mámě a tátovi ukázala, jak ji tahle pitomost naštvála, stalo se něco mnohem divnějšího. Dveře jí najednou zůstaly v ruce! Nejen klika, kdepak, *celé* dveře! V kuse! I s panty! Polly je asi nějak vytrhla z rámu... Táta s mámou ztratili řeč, takže jí ani nemohli vynadat. Oba zírali na

velké těžké dubové dveře, které Polly držela bez sebe-
menší námahy pravou rukou nad hlavou.

A v tu chvíli si Polly uvědomila, že asi přece jen není
úplně normální holka...

Krkavé pomrdanče

Byl to jen sen! Všechno to určitě byla jen jedna dlouhá, zatrolená noční můra!

Když Polly další den ráno otevřela oči, byla si jistá, že všechno, co se včera stalo, se jí jen zdálo. *Upíři? Pche!* Ti existovali jen v komiksech, které si její strýček Hugo schovával pod gaučem. Jenže jakmile se Polly rozespale dotkla pusy, trhla sebou. Nový zub byl pořád na svém místě! Obrovský a hrozně špičatý! Polly si povzdychla. Takže to nebyl jen sen...

Naštěstí byla dneska neděle. Měla tedy ještě celý den na to, aby vymyslela, jak své tajemství utají před spolužáky. Možná by se ten zub dal trochu obrousit? Mamka měla ve stodole všechno možné nářadí.

Polly rozčileně spustila nohy z postele. Ale sotva položila obě nohy na zem, zatočil se s ní svět. Najednou se koberec přilepil ke stropu a mezi nohama jí svítila lampa s koňmi. Co se stalo? Polly chvíli trvalo, než se s tou závratí vypořádala. Potom dovrávorala do kuchyně jako opilý námořník.

Lotti seděla v dětské židličce u kuchyňského stolu a fascinovaně sledovala, jak se táta zoufale snaží naučit mamku obracet palačinky ve vzduchu.

Jakmile si Kornelius Zubatý všiml, že jeho nejstarší dcera stojí ve dveřích do kuchyně, vyděšeně si zakryl obličej. „Proboha, Polly! Jsi zelená jako sedma!“ Mamka se otočila právě ve chvíli, kdy jedním švihem vyhodila tlustou palačinku do vzduchu, a ta s hlasitým *PLESK* přistála tátovi na hlavě! Lotti nadšeně tleskala a občas si chrochtla jako prasátko, které se vrhlo na velkou mísu s čokoládovým pudinkem.

A přestože Polly dneska vůbec nebylo do smíchu, nevydržela to a vyprskla: „Klubivý slušák, titi!“

„Co jsi říkala?“

Mamka s taťkou se na Polly podívali, jako by mluvila čínsky. A vlastně to tak trochu bylo. Ve skutečnosti totiž chtěla říct: „Slušivý klobouk, tati!“

Jenže když se o to pokusila znovu, vypadlo z ní jen: „Tlučivý kuk, šati!“ Podrážděně pokukovala po svém jazyku.

Lotti se hihňala a samozřejmě si začala hned vesele prozpěvovat, co pochytila: „Šati tluč! Šati tluč!“

Táta si jí však vůbec nevšiml. Starostlivě sáhl Polly na čelo. „Nejsi nemocná, zlatíčko?“

„Džus z krvavých pomerančů!“ vyhrkla najednou máma. Antonie Zubatá se nevěřicně chytla za hlavu. „Úplně

jsme zapomněli na krvavé pomeranče!“ Vrhla se k lednici a naplnila sklenici džusem z červených pomerančů.

Polly se zašklebila.

„Blaé ká o nepju!“

„Ale ona ho přece nepije!“ Shodou okolností napadlo tátu to samé. A na rozdíl od Polly mohl svou myšlenku zformulovat tak, aby mu všichni rozuměli.

„No právě! To je ten problém!“ Mamka rozčileně přeběhla přes kuchyň.

„Když upíři nepijí džus z krvavých pomerančů, zamotá se jim hlava. A nejen hlava, ale i nohy a jazyk!“

„Dolokonce i *plazyk*?“ Polly si zakryla pusou. Proč ji ten hloupý jazyk vůbec neposlouchal? Copak nestačilo, že kvůli tomu novému špičáku vypadala naprosto praštěně? Teď měla navíc znít jako marťan, který se moc dlouho točil na kolotoči?

Máma jí odhodlaně podala sklenici. Polly se dlouze zadívala na sklenici plnou hustého červeného džusu, která se jí hrozivě vznášela před nosem. *Fujtajbl!*

Polly nemohla pomerančový džus ani vystát. A džus z krvavých pomerančů nesnášela ještě víc! Jestli si mamka myslela, že si Polly aspoň trošičku usrkne, to se teda šeredně spletla. Za nic na světě to celé nevypije.

„Ale no tak, Polly. Není to tak hrozné, jak to vypadá.“ Mamka mávala s plnou sklenicí tak

divoce, až ten hustý červený džus ukápnul na Pollyinu noční košili.

Není to tak hrozné? To má být vtip? Polly si založila ruce v bok. „Ae á česnačím džluč z krhavých pomrdančů!“

Máma se zamračila. „Ty nesnášíš žluč z krkavých pomrdančů?“

Zatímco Lotti pobaveně pištěla a Polly ze zoufalství obrátila oči v sloup, vmísil se do toho táta. „Ne, miláčku. Myslím, že Polly nám chtěla povědět o tom, jak nesnáší džus z krvavých pomerančů.“

No vida! I když tátovi seděla na hlavě palačinka, měl ještě pořád všech pět pohromadě. Možná se teď konečně vyplatilo, že byl odborníkem v naslouchání.

Kornelius Zubatý totiž pracoval jako psy-cho-te-ra-peut! To znamenalo, že za ním celý den chodili lidé a mluvili s ním o svých problémech. Tatínek Kornelius byl přesvědčený, že se všechno vyřeší tím, když o tom člověk bude dlouze mluvit. Přitom každé dítě ví, že je to naprostý nesmysl! Když Polly před nedávnem spadla paděšátikoruna do kanálu před školou, mluvení jí v ničem nepomohlo. Místo toho potřebovala kus šňůrky a žvýkačku, aby mohla minci vytáhnout.

Na mámu však tátovy překladatelské schopnosti neudělaly žádný dojem. Přístrčila sklenici Polly před pusou. „Přestaň vyvádět a už to konečně vypij! Nebo chceš radši celý den mluvit nesmysly?“

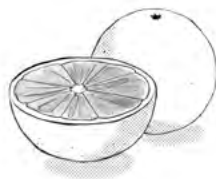
Polly semkla rty pevně k sobě, založila si paže na hru-
di a vrhla na tátu prosebný pohled. Koneckonců to on
byl ten, kdo vždycky tvrdil, že by se děti neměly *nikdy*
k ničemu nutit. Jenže teď si jen bezradně sundal pala-
činku z hlavy a položil ji před Lotti na stůl.

Pollyina sestřička nezaváhala a nadšeně si připlácla
studenou placku na hlavu. „Lotti má klobouk! Lotti
má klobouk!“ prozpěvovala šťastně a nechápala, proč
se tomu nikdo jiný nesměje.

Tátovi chvíli trvalo, než našel správná slova. Potom si
zhluboka povzdychl. „Je mi to líto, Polly. Ale obávám se,
že má tvá matka pravdu...“

Máma s tátou jí nedali pokoj, dokud džus nevy-pila až
do poslední kapky. *Ble!*

Jak ráda by Polly rodičům dokázala, že neměli pravdu
a její problém se zamotaným jazykem to vůbec nevyře-
šilo. Jenže jakmile jí červený džus sklouzl krkem do ža-
ludku, mluvila najednou úplně normálně. „Proklatě!“
vykřikla Polly a vyřítla se z kuchyně...

Nadpřirozené schopnosti

Většina věcí, které Polly o upírech věděla, byla špatně. Naštěstí! Upíři nežili v temných hřbitovních hrobkách a nespali v rakvích. Celá ta záležitost s krví taky nebyla pravda. Přinejmenším se upíři nemuseli živit lidskou krví. Svou denní dávku upírích vitaminů získávali z džusu z krvavých pomerančů, což se ale Polly hnusilo jen o trochu míň než představa, že by musela sát lidskou krev. Džus z červených pomerančů byl prostě ten *nejodpornější* nápoj na světě, o tom po svém ranním zážitku už nepochybovala. Skoro tak hrozné jako ta věc s krvavými pomeranči bylo to, že upíři nesměli jíst maso. Souviselo to s nějakou prastarou kletbou. Tohle všechno vyprávěla maminka Polly, když odpoledne opravovala ve vjezdu na statek svou rezavou dodávku.

Polly hrůzou vytřeštila oči. „Takže už si nikdy nedám pečené kuře?“ Pečené kuře bylo Pollyino absolutně nejoblíbenější jídlo!

Máma se na ni soucitně usmála. „Obávám se, že ne, zlatíčko.“ S prásknutím zavřela kapotu dodávky a utřela

si ruce špinavé od oleje do lacláčů. „Ale to, že jsi upír, má taky super skvělé výhody!“

„A to jako jaké?“ Polly si při nejlepší vůli nedokázala představit, že by na tom mohlo být i něco dobrého. Nejdřív ten zatrolený zub, potom džus z krvavých pomerančů a teď ještě ta záležitost s pečenými kuřaty! Ne, na tom, že byla upír, nic super skvělého neviděla!

Mamka však rozpřáhla ruce, jako kdyby chtěla Polly předat obrovskou kytici. „Upíři mají *nadpřirozené schopnosti!*“

„Nadpřirozené schopnosti?“ Polly si změřila mámu skeptickým pohledem. Zatím si tedy nevšimla, že by uměla létat nebo měnit věci v čokoládu. A svůj zub taky nedokázala odčarovat. „A jaké nadpřirozené schopnosti by to měly být?“

„To se nedá předvídat. Každý upír má jedinečné schopnosti, které si nemůže sám vybrat. Objeví se stejně jako plané neštovice, prostě zničehonic.“

Polly se na sebe podívala. „A jakou nadpřirozenou schopnost mám já?“

Mamka se na ni překvapeně podívala. „To je snad jasné! Jsi neskutečně silná! Silnější než táta.“

„To přece není žádná nadpřirozená schopnost!“ smála se Polly. „I papírový talíř toho unese víc než táta.“

Máma se pobaveně usmála. „To máš tedy pravdu. Ale i přesto jsi velice silná. Proto jsem si tě sem taky zavola-
la.“ Poklepala na rezavý plech dodávky. „Musíš to auto
zvednout, abych mohla vyměnit pneumatiku.“

Polly spadla čelist. „Mám zvednout auto?!“ Mamka
přikývla. Polly tomu nemohla uvěřit. Copak máma moc
dlouho čichala ke kanystru s benzínem?

„Hever si půjčil strýček Hugo,“ povzdychla si máma.
„A ty víš, jaký je. Když mu něco půjčíš, je to, jako kdy-
bys to poslala na výpravu do vesmíru. Už své věci nikdy
neuvidíš.“

„Ale já nedokážu uzvednout auto, mami. Vždyť jsem
ještě *dítě*.“

„Copak už jsi zapomněla, že jsi *upír*? A jsi silnější než
všichni ostatní.“ Mamka se pyšně usmála. „Přemýšlej
o tom. Jak jinak bys včera dokázala vytrhnout z rámu ty
těžké dubové dveře?“

Polly zaváhala. Dveře jí opravdu nepřipadaly ani tro-
chu těžké. Ale uzvednout dodávku...?

Když Polly seskočila z ohrady a blížila se k autu, mam-
ka nadšením zatleskala. „To je super, Polly. Ty a já, bude
z nás neporazitelný tým. Napočítám do tří a potom to
auto zvedneš.“

Polly nejistě přikývla a rukama objala studený plech.
A jakmile mamka napočítala do tří, sebrala všechny síly,
zabrala, cloumala, tlačila, tahala a ... nic. Dodávka se